

и незабълеженно, фигурата на генералътъ са отдѣля отъ нея съ пълнѣ животъ, съ всичкитѣ характерни особености.... Михаилъ Димитриевичъ живѣе чловѣкъ са издига отъ деталитѣ на този дневникъ. А. Н. Масловъ който е свидѣтель на хивинскитѣ и ферганскитѣ походи на Скобелева, който по цѣли мѣсяци стояше на гости въ Снаасское село и пишаше съ покойниитѣ, по-добрѣ отъ всякой другъ знаеше тази сложна интересна личность на народниитѣ богатири, легендаренъ витязъ на съвременна Россия... Той пише своитѣ въспоминания за него, и азъ отрано поздравлявамъ тѣзи записки.... Въ тѣхъ ще да са искаже много пропуеното отъ мене, а при художественниитѣ талантъ на нейниитѣ авторъ, ти ще бѣде цѣнно съкровище въ нашата историческа литература.

Слѣдъ Ахалъ-Текинската експедиция азъ са срѣщнахъ случайно съ Скобелева.

Азъ незнаяхъ че той е въ Петербургъ. Вечеръ на улицата той ма извика.

— Защо вий не дойдохте при мене въ Ахалъ-Теке?

— А на васъ първото условие ви поставихъ да нѣма корреспонденти.

— Все едно..... Помните, какво азъ ви отговорихъ въ Гюргево.

— Какво?

— „А вий, не са допитвайте"... А васъ ви чакахъ въ отрядтъ имаше много отъ вашитѣ стари бойовни другари...

Азъ този пътъ като са вгледяхъ въ Скобелева съгледяхъ въ него грамадна промѣна.

Видимо грижитѣ по командуванието експедицията не минжли за него даромъ.

Той измършевялъ, сбръчканъ... На челото са прорѣзали гѣнки, между вѣждитѣ лѣгнжла нѣкаква си складка. Въ очитѣ бѣше сжщата рѣшителность, сжщата енергия въ лицето, но отъ всичко Скобелева вѣяше нѣщо си, едвамъ че прѣживѣлъ, печаленъ.... Азъ са разговорихъ съ него....

— На мене ми произведе таквоя влияние не само експедицията.... Ако и да бѣхъ ужасни моментитѣ. Войски малко, неприятельтъ силенъ.... Какво е това! Не таквиъ сж бивали! Смъртта на майка ми, ето какво въ сърдцето ма удари.... Азъ дълго си я прѣдставлявахъ заклана.... И отъ кого, отъ чловѣкъ, за всичко обязанъ на мене, рѣшително за всичко!.... Първитѣ дни послѣ това азъ бѣхъ като замаянъ!... И до сега още, та стои прѣдъ мене....